

3. Trebuie să se considere că destinatarul care a achiziționat sau posedă marfa despre care se cunoaște că a fost transportată sub acoperirea unui carnet TIR, dar despre care nu s-a constatat dacă a fost prezentată biroului vamal de destinație sau dacă a fost înregistrată la acesta, este, numai în aceste condiții, persoana care ar fi trebuit să știe că marfa a fost sustrasă supravegherii vamale și trebuie considerat debitor solidar în sensul articolului 203 alineatul (3) a treia liniuță coroborat cu articolul 213 din Codul vamal comunitar?
4. În cazul unui răspuns afirmativ la a treia întrebare: faptul că administrația vamală nu a solicitat acestui destinatar plata datoriei vamale împiedică angajarea răspunderii asociației garante – reglementate și la articolul 457 alineatul (2) din Regulamentul de aplicare a Codului vamal comunitar – în temeiul articolului 1 punctul 16 din [Convenția TIR]?

⁽¹⁾ Regulamentul (CEE) nr. 2112/78 al Consiliului din 25 iulie 1978 privind semnarea Convenției vamale privind transportul internațional de mărfuri, sub acoperirea carnetelor TIR (Convenția TIR) din 14 noiembrie 1975 de la Geneva (JO 1978, L 252, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 1, p. 197).

⁽²⁾ Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1993, L 251, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Supreme Court (Irlanda) la 2 mai 2016 – Edward Cussens,
John Jennings, Vincent Kingston/T. G. Brosman**

(Cauza C-251/16)

(2016/C 243/24)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Supreme Court

Părțile din procedura principală

Reclamanți: Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston

Pârât: T. G. Brosman

Întrebările preliminare

1. Principiul abuzului de drept, astfel cum a fost recunoscut în Hotărârea Curții [de Justiție a Uniunii Europene din 21 februarie 2006,] [Halifax și alții/Commissioners of Customs and Excise, C-255/02, EU:C:2006:121] ca fiind aplicabil în sfera TVA-ului, are efect direct împotriva unei persoane în lipsa unei măsuri naționale, legislative sau judiciare, de punere în aplicare a principiului respectiv, în împrejurări în care, precum în cazul de față, redefinirea operațiunilor anterioare vânzării și a operațiunilor de vânzare către cumpărătorul final (denumite în continuare împreună „operațiunile recurenților”), după cum susțin [Revenue] Commissioners, ar genera o obligație de plată a TVA-ului de către recurenți, în cazul în care, la aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor legislației naționale aflate în vigoare la data faptelor în privința operațiunilor recurenților, o asemenea obligație nu a apărut?
2. Dacă răspunsul la prima întrebare este că principiul abuzului de drept are efect direct împotriva unei persoane, chiar și în lipsa unei măsuri naționale, legislative sau judiciare, de punere în aplicare a principiului respectiv, principiul era suficient de clar și precis pentru a se aplica în privința operațiunilor recurenților, care au fost realizate înainte de pronunțarea de către Curte a Hotărârii Halifax [și alții/Commissioners of Customs and Excise] și, în special, având în vedere principiul securității juridice și protecției încrederii legitime a recurenților?
3. Dacă principiul abuzului de drept se aplică în cazul operațiunilor recurenților, astfel încât ele trebuie să fie redefinite -
 - (a) care este mecanismul juridic prin intermediul căruia se calculează și se colectează TVA-ul datorat pentru operațiunile recurenților, dat fiind că acesta nu este datorat și nu poate fi calculat sau colectat în conformitate cu dreptul național și
 - (b) cum trebuie să impună instanțele naționale asemenea obligații?

4. Atunci când stabilește dacă scopul esențial al operațiunilor recurenților a fost obținerea unui avantaj fiscal, instanța națională trebuie să analizeze operațiunile anterioare vânzării (care s-a constatat că au fost realizate doar pentru motive de ordin fiscal) în mod izolat sau trebuie să fie analizat scopul operațiunilor recurenților în întregul lor?
5. Articolul 4 alineatul (9) din [Value Added Tax] Act (Legea [privind taxa pe valoarea adăugată]) trebuie să fie considerat ca fiind o reglementare națională de punere în aplicare a [celeia de A șasea directive⁽¹⁾], în pofida faptului că este incompatibil cu dispoziția avută în vedere la articolul 4 alineatul (3) din A șasea directivă, a cărei aplicare corespunzătoare impune ca, în ceea ce privește livrarea înainte de prima ocupare a proprietăților, recurenții să fie considerați persoane impozabile, în pofida faptului că a existat un act de dispoziție anterior care a fost supus TVA-ului?
6. Dacă articolul 4 alineatul (9) este incompatibil cu A șasea directivă, prin invocarea acestei subsecțiuni, recurenții sunt implicați într-un abuz de drept care contravine principiilor recunoscute în hotărârea pronunțată de Curte în cauza Halifax [și alții/Commissioners of Customs and Excise]?
7. În subsidiar, dacă articolul 4 alineatul (9) nu este incompatibil cu A șasea directivă, recurenții au obținut un avantaj fiscal care contravine scopului directivei și/sau al articolului 4?
8. Dacă articolul 4 alineatul (9) nu este considerat ca fiind o dispoziție care pune în aplicare A șasea directivă, principiul abuzului de drept, astfel cum a fost stabilit prin Hotărârea pronunțată de Curte în cauza Halifax [și alții/Commissioners of Customs and Excise], se aplică totuși operațiunilor în discuție în funcție de criteriile precizate de Curte în Hotărârea Halifax [și alții/Commissioners of Customs and Excise]?

⁽¹⁾ A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1).

**Recurs introdus la 12 mai 2016 de Schenker Ltd împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a noua)
din 29 februarie 2016 în cauza T-265/12, Schenker Ltd/Comisia Europeană**

(Cauza C-263/16 P)

(2016/C 243/25)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Schenker Ltd (reprezentanți: F. Montag, Rechtsanwalt, F. Hoseinian, avocat, M. Eisenbarth, Rechtsanwalt)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

Recurenta solicită Curții:

- anularea Hotărârii Tribunalului din 29 februarie 2016 în cauza T-265/12 Schenker Ltd/Comisia Europeană;
- anularea articolului 1 alineatul (1) litera (a) din Decizia din 28 martie 2012 a Comisiei în cazul COMP/39462 – Expediere de mărfuri (denumită în continuare „decizia”) sau, în subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal;
- anularea sau, în subsidiar, reducerea cuantumului amenzilor stabilite la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din decizie sau, cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.